

NOTA

Tots els que vulgarenbreços Setmanari de L' IGNORANCIA p' es corrèu pòden escriure directament a sa Direcció, enviant per adelantat un trimestre.

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE TOTS ELS MALLORQUINS IGNORANTS

PUNTS DE VENTA
Y SUSCRIPCIÓN.

Can Gelabert,
Pas d'en Quint,
núm. 19.
Can Rotger,
Cadena de Cort
núm. 11.
Can Pèp Tous
Plassa de Cort,
núm. 14.
Can Planells,
Sindicat, 59.

A Palma, cada número..... 0'05 cèn. s pta.
A domicili. Es trimestre..... 0'65 »
Un any..... 2'60 »
Números atrassats..... 0'10 »

SONARÀ CADA DISSAPTE TANT SI TÉ VENT COM NO

DIRECCIÓ Y REDACCIÓ: MOLINERS, 12.

Fóra Palma. Dins Mallorca..... 3 mesos..... 0'85
1 any..... 3'25
Dins España..... 3 mesos..... 1'00
1 any..... 3'50

NOTA INTERESSANT.—Tots els pagos son per adelantat, per evitá plets y questions.

LA SEÑORA BLANCA.

(CONTINUACIÓ.)

No cal dirvós, amats lectors, si s'altre decapvespre me vaitx cuydá d'aná ben prest a sa mateixa possessió (qu'ara qu'heu sé vos dich que li diuen cas Rectó) sino qu'aquesta vegada, amb so permís de sa madòna, vaitx entrà a sèure devòra ella. Passat un rato de conversa entre ella y jò y haventsé reunida sa patulea, proseguí d'aquesta manera:

Es dragonòt que tot heu observava desde sa boca de sa còva, estava rabiós a més no podè, quant veyá qu'es camí de sa muntanya era lo mateix qu'una processó. Hòmos, dònnes, nins y véys, tots hey volian veure y torná blanchs. Després d'haversé croixit tot es barrám de ses fòrses que feya cada vegada que en sortían de nou, se retirá dins sa còva y fent sabonera per sa boca y mossegantsé sa còva comensá a cavilá que faria, que no faria, per impedí qu'els negres li fogissen.

Els pensaments que tengué y els mèdis de que se va valè per lograrhó no es per à contá. Però a pesar de totes ses séues mañes, la *Señora Blanca* s'en duya cada día gran nombre de negrets; fins qu'arribá es punt que ja no 'n quedavan a n'es dragó més que dues ó tres dotzenes per berená. Tots els altres havían pujats a n'es jardí, s'havían tirats dins es primé safereix, quedant tan nels com una plata y més contents qu'un Pasco.

—No, no, (deya es dragonòt tot furiós y remolcanté per dins sa còva,) jò no m'he de morí de fam... ¡Jò que 'n tenia tants!... ¡de quina manera els se m'ha llevats!... ¡brrrrru!!! Are m'en menjaría dotze dotzenes... ¡Mal viatge es safereix que los blanquetja!... Però ben pensat, axí com ella los fa torná blanchs, ¿no podria jò ferlós torná negres?... tan negres com antes no heu sé... heu mir molt, difícil... ¡quant jò hey pens! ¡tan saborosos qu'erán!... Però vaja ben embetumats, sòls que pugan passá per sa

gargamella, pòt ser que sí. Demá m'en vaitx a n'es jardí, y si los puch fé pò de bònveres los enmascararé y ben untats de pèga en pegaré una bona panxada.

Dòna Egilisa que coneixia bé es dragó y sabia que sa fam li faria fé qualsevòl barbaridat, cregué prudent prevení, per lo que pogués succehí, els negrets que ja havían tornat blanchs entrant a n'es primé safereix.

—Vamos a veure, (los va dí un dí que los tenia reunits) ¿que fariau si un dí s'en vengués es dragó aquí dins?

Tots comensaren a tremolá com una fuya de poll.

—¿Tanta pò li teniu? (los digué Dòna Egilisa.

—¡Ell es molt dolent! ma-mareta blanca,

—¿Y què? ¿vos deixariau agafá?

—¡Ay, ma-mareta blanca! ¿y qui li fa quantre? (deyan aquells pobrets acostantsé tant com podían a Dòna Egilisa, perque ja los parexia qu'es dragó los encalsava.)

—Vòltros heu de podè, fiyets, perque un dí vendrá, y es menesté que li sapigneu fé la quantre.

Uns plòrs y laments generals d'aquella multitut, varen interrompre a Dòna Egilisa.

—¡Que no venga!... ¡que no venga!... ¡matauló, ma-mareta blanca! ¡matauló, que no venga!...

—Axò si que nó. Es precis que no li tengau pò: ell no vos pòt fé res: cada un de vòltros basta per gosarí.

Aquestes y altres còses per l'estil los deya sa señora; però no hey havia remey. Aquells pobrets no feyan més que plorá y jamegá y prepararsé a morí de pò només, si veyan es dragó dins es jardí.

—Veniu amb mí.

Y conduhintlós a un altre safereix, los digué:

—A veure qui es el primé a tirarsé aquí dins.

Encara no heu va havé dit com mitja dotzena ja hey varen essé dedins y anaret a sortí a s'altre part.

Quant se trobaren defòra se veren convertits en sis soldats, ni més ni ménos,

ben vestits de fòrt, amb una llansa que parexia no esperá més qu'una panxa per foradá.

—¡Hala! que venga es dragó!...

Axí comensaren a cridá aquells que ántes de prendre aquest segon bañy se trobavan tan fluixos y covarts.

A una seña de Dòna Egilisa tots els altres qu'havían presenciat sa rápida transformació d'els sis guerreros, se tiraren dins es safereix; y tots sortiren ben armats y plens de valor, de mòdo qu'axí com ántes tremolavan de sentí anomená es dragó, ara el desafiavan un per un.

Es dragonòt estava dins sa séua còva ocupat en gratá sa tèrra lo mateix que una rata, per fé una mina que travessás dins es jardí, ahont esperava dá una sorpresa a n'els fiys de Dòna Egilisa.

Tres díes y tres nits va está sempre treballant fins qu'à la fi va lográ treure es nas dins es jardí. Però quin xasco s'en dugué quant va veure que tots els negrets s'havían convertits amb un regiment de soldats valents y ben armats.

—¡Re-cinquanta carretades d'escorpins verinosos! (deya es dragó.) ¿Qui havia de pensá may aquesta mudansa?... ¡brrrrru! ¡Aquesta si qu'ha estado d'ase y seca!... Vaja; aquesta Dòna Egilisa ó no sé què, me vòl fastidiá de bònveres... ¡Ca! ca!... y tots están armats!... ¡Quines llanses, quins escuts y quins cascos tan lluent!... ¡Ell no hey ha per hont aficá ses dents! Axò va mal, molt mal... En no essé d'en un en un... ¡si pogués ferlós pò!...

Axí anava cavilant y rabiant es dragonòt, quant a la fi resolgué esperá un pòch per si se presentava ocasió de fé qualque prèsa. Cansat estava ja d'esperá quant va veure un guerrero molt des-cuydat qu'anava a passá per devòra ell.

—Ara es s'hòra, (digué entre sí mateix.)

Y sortí de s'amagatay tirant fòch p'els uys y badant deü pams de boca. Es soldat, en llòch d'assustarsé se posá a l'espera y li deya:

—Vina, arrambèt assuquí, que jò te arripia amb sa llansa.

Es dragonòt que de totduna ja havia quedat enlluernat amb sa lluentó de s'escut, y casi no hey veyá, quant va sentí parlá de llansa ja no esperá més y girá en coua y s'en entrá dins es forat y no s'aturá fins es recó més endins de sa còva, fent uns bramuls que feyan tremolá sa muntanya. ¡Còm no se morí de vergoña aquest pich, ja no crech que se muyra may.

Sèt dies li va durá s'enutx y durant aquest temps no li vengué cap idèa nòva ni estava per res. Casi ja no feya cas d'els pòchs negres qu'havían quedat a sa ciutat de ses Tenebres, perque tot es sèu empenho era engolirsè els fiys de Dona Egilisa, després d'haverlos enmascarats.

—¡Ells son ben valents! (deya) però ben re-de-molt! Ja veitx qu'axí no faré res. Però si ells no menjan, no menjant, sa valentia anirà decayguent per fòrsa. Meëm, esperèm un poquet més.

Aquell vespre s'en va aná a n'es jardí amb intenció de tayá tots els arbres y plantes; però justament va coneixe a fòrsa d'observacions, qu'aquells arbres y plantes no donavan cap fruyt p'els soldats, y se va contení.

Va veure també que tots anavan armats còm ántes, però qu'estavan molt decayguts y còm a mòrts de fam. Per está més segú de sa victòria encara esperá tres dies més.

Al entretant Dona Egilisa que ja havia reparat sa debilitat d'els sèus fiys y sabia lo qu'es dragó volia fé, els reuní un día y los demaná perqu' anavan tant de capa cayguda.

—¡Ay, ma-mareta blanca! Será perque no menjám.

—Ydò, ¿y si vé es dragó?

—¿Que vòl que fassèm si casi no mos agontám drets? Lo qu'es si vé no sé que será de nòltros.

Aquí comensaren a coneixe que los faltava alguna còsa y que no basta está armats y essè valents, sinó qu'es necessari alimentarsè.

—Anèm a prendre un altre bañy en es segon safereitx, (digueren uns quants d'ells.)

—No, (contestá Dona Egilisa); en es primé y en es segon no hey podeu torná ni vos fa falta. Veniu amb mí.

Y los dugué a sa vorera d'un tercè safereitx qu'estava al mitx des jardí y qu'era més hermós que tots els altres. Totduna qu'hey arribaren ja s'hi volían tirá tots depressa; però Dona Egilisa los detengué diguentlós:

—A poch, poch, fiyets méus, a poch, poch; abans es necessari que vos prepari perque lo qu'anau a fé es una còsa molt sèria.

N'agafá un, li digué unes còses a s'oreya, ell totduna s'ajonoyá tot ensansat, y mans plegades, amb sos uys tancats mostrant molt de recohiment, se tirá dins es safereitx.

Va fé lo mateix amb sos altres, y tots

d'un en un entraren a n'aquest safereitx hey degueren trobá un menjá molt bô y molt saborós, perque quant sortian a s'altre vorera dava gust veurerlós tan grassets y tan falagués.

—En aquest safereitx, (los digué Dona Egilisa,) podeu bañarvosí sempre que vulgau, però fentlós amb molt de respecte; y vos hi heu de bañá sempre que vos sentiren decayguts.

Passats els tres dies qu'es dragó havia empleats apareyant sa sèua panxa per posarlí els soldats, y afilant ses ungles y fent pastòta de pèga per ennegrihlós, sortí en es jardí amb gran furia esperant ja trobarlós mòrts de fam, ajaguts per sa pols.

Però altre vegada torná fé els òus en terra, perque res li va succehí, axí còm havia pensat. ¡Vaja un xasco! venirsèn tan determinat a pegá panxada y haver-sè d'aconhortá a mirarlós!

—¡Y are qu'estavan tan grassos si que n'hi devian fé més de fam! (digué un d'els nins.)

—Podeu pensá, (continuá sa madòna.) No tengué més remey que tornarsèn a sa còva y pegarsè tòchs p'es cap. Aquell safereix!... aquell safereitx!... y fent es lòco y pegant corregudes per allá dedins, no sabia dí altres paraules.

A la fi, quant s'enfado li va havé passat, algun tant més tranquil, s'en aná a consultá altres dragons de molta fama y esperiència que conexia. Abont va aná ni quins foren els sèus confidents, Deu mos alliber de sebrerhó.

Lo cèrt es que torná vení sense parlá paraula ni fé rendu; qu'un vespre entrá dins es jardí; qu'anava aturantsè per aquí y per allá, sempre còm a d'ama-gat; y que s'en torná a sa sèua còva molt satisfet de lo qu'acabava de fé.

L'ondemá aparegueren a dins es jardí una partida d'arbres y plantes nòves que may n'havían vists per allá dedins. Ses fruytes que feyan eran de lo més hermoses y lluhentes a primera vista; però aquest brillo era fals y no era fácil que ningu s'hi engañás.

Dona Egilisa es dia abans havia cridat els sèus fiys y los havia dit: Mirau, dins es jardí hey voreu unes fruytes de aquesta y aqueixa classe; encara que vos pareixquen hermoses y vos vengan ganes de menjarnè, no les toqueu. Els qui les tasti se quedarán tan negre còm es carbó.

Tots li prometeren que no les tastarian.

Però Dona Egilisa no per axò va deixá d'está amb caydado perque veyá que aquells pobrets eran de terra fluixa y rompedissa.

Es dragó s'estava guaytant p'es forat de sa mina per veure quin resultat li donava sa llevó qu'havia sembrat aquella nit dins es jardí.

Gracies a Deu no va essè tant còm ell esperava, ni de molt; però aximateix n'hi hagué alguns desgraciats que no

pogueren resistí sa tentació y menjaren d'aquelles fruytes malahides.

No vos podeu figurá un verí més actiu. Tastá sa fruyta y caure còm a mòrts, negres just es dragonòt, era tol una còsa.

¿Sabeu que diu L' IGNORANCIA quant conta alguna còsa y no la pòt acabá? (digué sa madòna a n'els nins que l'escoltavan.

Aquests, còm sa pregunta los havia vengut de *sopeton* y no sabían que respòndre, se contentaren en obrí més els sèus uys y fé alguns gestos amb sa boca, arrufant es coll.

Ydò, diu,

(Acabarà.)

J. F.

DOS AMICHS VEYS.

- MIQUEL. ¡Ola, Bernat! ¿còm te va?
- BERNAT. Ja heu pòts veure; axí, axí.
- MIQ. ¿Y quin seña per aquí?
- BERN. Vench a veure es fiy que fa.
- MIQ. ¡Ah! ja heu veitx; dius...
- BERN. En Miquèl.
- MIQ. ¿Es majó?
- BERN. Aquell qu'estodia.
- MIQ. Jò 'l veitx passá cada día sempre 'par que fa sa fèl.
- BERN. ¡Ah! sí, sí; saps que s'aplica!... lo qui es jò, estich molt content.
- MIQ. ¿Vòl dí... còbra enteniment?
- BERN. ¡Oh!... si vèsses còm s'explica... Unes cartes mos escria que mos fan caure sa bava. Na Maria ahí plorava de veure lo que li diu.
- MIQ. ¿Vòl dí, marxa vent en popa?
- BERN. Molt bé, jò no hey tench cap ducta.
- MIQ. Vés alerta a sa conducta... d'un estudiant de la sopa!
- BERN. Es méu fiy a mí no m'engaña, sempre fa lo que li dich.
- MIQ. Pren un consey d'un amich Bernat, y no síes baña. Tú ja saps que som gat vey y que som mal d'agafá.
- BERN. ¡Saps que molt que m'enseñá es vuyt ams de serví al Rey!... ¿Tú pensas qu'aquest fiy téu está prim de s'estodiá?... Axò es lo que 'l fa apimá.
- MIQ. ¿Que 't penses qu'es còm es téu?
- BERN. Poch a poch y tén catxassa qu'amb el temps m'haurás de creure; perque jò te faré veure qu'es téu fiy es un carabassa.
- MIQ. Jò sé cèrt qu'es bòn atlòt y axò a mí no m'ho fas creure, perque jò te faré veure que fa més de lo que pòt.
- BERN. Vench a ferlí una mudada, elevita...
- MIQ. Y bòn calson; festetjant baix d'els balcones prest l'haurá rescabalada.
- BERN. Axò es massa conversá.
- MIQ. Y tendrás un señoret qu'es passetja estiradet mentres tú t'has de matá.
- BERN. Qui molt xèrra sovint s'erra.
- MIQ. Axò es vè... treutè es capell...

BERN. mira bé aquell bergantell...
 ¿gel veus à su allà que xerra?...
 MIQ. ¡Jesús, Deu!... ¿y aquesta es vera?...
 BERN. ¡y que va de pintadòta!...
 MIQ. Aquella es sa séua atlòta.
 BERN. ¿Jò som romàs còm sa cera?...
 MIQ. ¡qu' axò m' en hajan de dí!
 BERN. ¿Que 'l veus, Bernat, còm s' enfila?
 MIQ. Jò 'l m' en manaré à la vila.
 BERN. ¿Saps qu' estodia es téu fíy?
 MIQ. Lo qu' es jò creureu no puch,...
 BERN. ¡ell axò ja es un pòch massa!
 MIQ. Sa llevò de carabassa
 es bona per matá es cuch.
 BERN. Miquèl, ¡per amor de Deu!..
 MIQ. Escolta, escolta, y veurás...
 ELLA. ¿Miquelet; quant tornarás?
 ELL. Horabaixa, angel de Deu.
 ELLA. ¿M' estimes molt?...
 ELL. ¡Consòl méu!
 ELLA. ¿Sempre axí m' estimarás?...
 ELL. Sempre, sempre, vida méua;
 jò jamay t' olvidaré,
 sa méua espòsa t' faré
 y m' hazienda será téua.
 ELLA. ¡Que t' estim!..
 BERN. ¡Gran polissó!
 Axò si que no heu veurás:
 sa tèrra tú gratarás
 y no 'n tendrás ni un cortó.
 Y tú, cara pintadòta,
 plena de taques d' unguents,
 ¿vòl dí cerques els méus bens
 per darté bona vidòta?
 SA MARE d' ella. ¡Y ahont me vé aquest pagesòt!..
 BERN. ¿tròs de ruch!... ¡pòca vergòña!..
 MIQ. Vés, malahida... carroña.
 ELLA. ¡Enredarmè axí s' atlòt!..
 MIQ. ¡Es téu fíy estodia molt!
 ELLA. Mamay, no li fassa cas.
 MIQ. S' aprimarà... ¡ja heu veurás!
 ELLA. Que 'l deix aná, no l' escolt.
 MIQ. Llavò patirà des pit
 y no sabrás qu' has de fé,
 haurá de vení es barbé
 á curarlo t' dins es lilit.
 BERN. (à s' atlòt) Y tú passèm endevant.
 MIQ. ¿Que penses fé?
 BERN. Ja heu veureu.
 ELLA. Mamay: ¿y si no 'l fa hereu?
 SA MARE. ¿Xel aná en aquest bergant.
 ELLA. Adios prenda, à mí m' sap greu.
 Mon pare m' en dú á la fòrsa.
 SA MARE. (Per si acás l' arriba á tòrsa.)
 ELLA. Adios, Miquèl, consòl méu.
 MIQ. ¡Es téu fíy sap molt, Bernat!
 BERN. Y tú ets un bòn amich vey
 que m' has fet un gran servey
 perque m' has desenganat.
 MIQ. Ajem... ajem... ajem...
 Gat escaldat
 d' aygo freda tem.

UN NEBOT DES RONDAYÉ.

XEREMIADES.

S' establiment que té Don Juan Mun-
 taner, à n' es carré de sa Capelleria nú-
 meros 2, 4, 6, 8 y 10, conegut vulgar-
 ment amb so nòm de *ca'ls atlòts*, de
 cada día es fa més hòmo y pren una
 importància més gran.

Enguany ofereix per Primavera y Es-

tiu moltes novedats en tota casta de gè-
 neros, segons els prospèctes qu' ha re-
 partit amb molta profusió; tant per hò-
 mos, còm per señores; tant en ròba de
 abrigo y de vesti còm en ròba blanca.
 Además té un surtit d' articles y gèneros
 de quincalla de tota casta, relatiu à
 calsat, vestit y adornos.

Si sa haratura de preus acompanya sa
 abundancia de gènere, segons promèt,
 li profetisám gran concurrència à sa bo-
 tiga.

* *

Recomanám à n' els lectors de L' IG-
 NORANCIA que se ficsen bé amb so bando
 ó pregó qu' ha publicat darrerament s' Al-
 calde de Palma. Es còsa de gran interès
 per sa salut pública que comensa à està
 amenassada dins España.

¡Deu mos guard de desgracia! Amèn.

* *

Diuen que per Ciutat se passetja una
 companyia de subjèctes que baix de la
 capa de sa commiseració pública amaga
 altres intencions que no son molt santes.
 Convé que tothom estiga sobre l' avís per
 si fessen els séus sòcis qualche punt
 escapat, cas d' essè cèrta aquesta nòva.

* *

També diuen qu' à dins sa Sínia des
 Fornet han trobada una cama d' homo y
 creuen que deu essè sa que faltava de
 aquell frare llech que malaren.

* *

¿Tenen noticia ses autoritats, d' una
 mala mare qu' hey ha dins un arraval
 d' aquesta Ciutat que de tan mala casta
 va atupá s' altre dia un infant séu, se-
 gons contan males veus, que va essè
 mòrt l' ondemá?

Convé qu' averigüen el cas y si aques-
 ta fiera té ses entrañes tan xerèques
 com contan, li pòsen els uys demunt
 perque no 'n mat un altre.

* *

Els titereros que tenim à sa Plassa de
 Toros trabayan molt bé. Recomanám à
 n' els que son aficionats à n' aquesta
 classe de funcions que vajan à veuerlòs.

* *

Qui vulga comprá ó establí trasts per
 cases amb un hòrt de tèrra, pròp des
 Coll d' En Rabassa, que se vèja amb
 s' encarregat de sa séua medicció y esta-
 bliment, que viu carré de Moliners, nú-
 mero 12.

COVERBOS.

Un capellá y un atlòtet molt etxerovits
 se passeljaván p' es camp, y entre altres
 còses es capellá li digué:

—Veus, may m' agrada passetjarmè
 totsòl. Sempre procur manarmèn una
 companyia no més que sia un atlòt còm tú.

—Ja té rahó, ja, amb lo que diu; per-
 que veu; vostè podria caure mòrt al mitx
 des camí, y si fos totsòl, se quedaria
 asuquí desamparat, però tenguentmè à
 mí si li succehia aquesta desgracia, mal-
 dement jò no li pogués ajudá molt, vostè
 podria dirmè: «Vés correns à aquelles
 cases ó en aquelles altres y digués que
 jò he caygut mòrt.» Y en seguida ven-
 drian y li darián socorro.

Es escusat es dirvós qu' aquest cape-
 llá, va fé una riaya ben fresca, quant va
 repará s' inadvertència d' aquell atlòt.

* *

Una vegada comparegueren devant un
 tribunal dos subjèctes hòmo y dòna que
 eran casats; y sobretot sa dòna era una
 d' aquelles eynes que son el martiri de
 els séus marits.

Preguntá el Jutge al séu hòmo:

—¿Coneixeu vos à aquesta dòna?

—No, señó; (contestá amb molta fres-
 cura aquell homo.)

—¿Còm! ¿no es sa vòstra dòna?

—Sí, señó.

—Ydò, ¿perque deys que no la conei-
 xeu?

—¿Y que no sap, vostè, lo mal de co-
 neixe que son ses dònes?

—No vos comprench (digué es Jutge).

—Ydò, jo li daré pròves. ¿Creu vostè
 que si jo l' hagués coneguda abans me
 hagués casat amb ella, y si l' hagués
 coneguda després no li hagués fuyt mol-
 tes vegades?

—Are si qu' estich en vos, (li respon-
 gué aquell.)

* *

Contan qu' un señó que viatjava, ha-
 ventsè d' axecá dematí un día, es vèspre
 abans va dí à n' es crial de la funda:

—Demá à les cinch, 'vina à n' es méu
 cuarto à despertarmè.

—Está bé, señó; jò dòrm à n' es cuar-
 to des costat; no té que fé més que tocá
 sa campanilla à les cinch en punt y
 vendré totduna.

* *

EPIGRAMA.

Un pare deya á sa fíya
 es Diumenge de Passió:

—¿Que no vas á n' es sermó?

—No, monpare; no hey vaitx, no;

avuy amb tanta fredó

tench pò d' una pulmonía.—

Aquella mateixa nit

sa fíya li demaná:

—¿Voleu que vaja á ballá

y estrenaré aquest vestit?—

Mes son pare, espavilat,

respongué fent s' innocent:

—¿Avuy que fa tant de vent

no tens pò d' un costipat?

UN EMPLEAT DES CARRIL.

PRONOSTICH PER LA SETMANA QUI VÉ.

Diumenge 19 d' Abril.

LA DIVINA PASTORA Y S. VICENS MARTIR

Coranthòres.—Acaban à ses Caputxines.*Funcions amb Nostr' Amo.*—Per Sant Jusèp: à les 10 à ses Tereses; à les 11 y un quart à Sant Nicolau y à Sant Francesch; à les 12 à Santa Eulàlia, Sant Jaume, Sant Miquel, Sant Geròni, Santa Clara y Sta. Magdalena.*Funcions.*—Per Sant Jusèp: à les 5 y mitja à Sant Francesch; à les 7 à Santa Creu, Montission y el Socós; à les 7 y mitja à la Mercè, Sant Juan y Sant Antoni de Viana.—Comunió al Socós, à Sant Francesch y à Montission.*Corrèus.*—En surt à les 7 per Alcudia y Barcelona; à les 8 per Ervissa y Alicant.*Efemerides.*—1778. Estrenaren es Matadero nou de devora els Caputxins.

—1756. Els francesos desembarcaren à Menorca.

Temps.—Bòn temps.*Signes.*—Es sòl entra en Tauro; sa lluna en Geminis.—Els nins nats avuy seràn atrevits; ses nines cuydadores.

Dilluns 20.

SANT EYNÉS DE MONT-POLICIÀ, VERGE

Coranthòres.—A les 3 y mitja des decapvespre comènsan à Santa Creu costeades per l'Associació.*Corrèus.*—A les 7 del matí sòl arribà el de València y à les 9 es de Mahó per Alcudia. A les 4 des capvespre surt es vapor per Mahó.*Efemerides.*—1756. Arribà un vaxell carregat de judíos, judies, gregos y inglesos que venen de Menorca.*Temps.*—Se refresca.*Signes.*—Es sòl en Tauro; sa lluna en Cancer.—Els nins qu' avuy naixquen seràn inflats; ses nines determinades.

Dimars 21.

SANT ANSELM, BISBE Y DOCTÓ.

Coranthòres.—Segueixen à Santa Creu.*Funcions.*—A les 7, s'escerici del Beato Alonso à Montission; à Santa Creu s'horabaixa escerici de Sant Lluís.*Novenes.*—Comènsa sa de Sta. Catalina de Sena.*Corrèus.*—Surt à les 5 es vapor cap à Barcelona.*Efemerides.*—1756. Es vengut un vaxell inglés, carregat de pólvora bales y altres armes de guerra.*Temps.*—Duart crexent à les 11'31 des vespre.—Se pòsa bò.*Signes.*—Es sòl en Tauro; sa lluna en Lleo.—Els nins nats avuy seràn altius; y ses nines mares de molts d'infants.

Dimecres 22.

SANT PERE ARMENGOL Y SANT SOTER.

Coranthòres.—Segueixen à Santa Creu.*Funcions.*—A Sant Jaume la Agonia del Redentor; al Socós, s'horabaixa, la mòrt de Santa Rita.*Corrèus.*—A les 5 arriba d' Ervissa y d' Alicant y à mitx dia de Barcelona y Alcudia. A les 5 surt per Alcudia y Mahó.*Efemerides.*—1756. El Sant Ofici ha prèns un francès qu'era catòlich ordenat de diaca, y à Menorca se feu protestant.*Temps.*—Bò.*Signes.*—Es sòl en Tauro; sa lluna en Lleo.—Els nins que neixeràn avuy seràn passetjadós; ses nines no seràn bònnes per mònges.

Dijòs 23.

SANT JORDI, MARTIR.

(Abans dia de missa.)

Coranthòres.—Acaban à Santa Creu.*Funcions.*—Al Socós, à les 7 y mitja, comunió general; y à s'horabaixa rosari y escerici de la Bona Mòrt.*Costums.*—Festa à Sant Jordi d' Ivissa.*Corrèus.*—A les 9 sòl arribà el de Mahó, y à les 5 des capvespre surt es de València.*Efemerides.*—1756. Es vengut de Menorca es patró Portell y diu que tota l' Illa està à la obediència del Rey de France méns el castell de Sant Felip, y que quant desembarcaren els francesos trobaren molts de mòrts, dònnes y atlòts, qu' havian mòrt els inglesos de rabia perque no havian volgut els menorquins prendre ses armes à favor seu.*Temps.*—Segueix bò.*Signes.*—Es sòl en Tauro; sa lluna en Lleo, y en conjunció amb Jupiter.—Els nins nats avuy seràn bònns per mercadés; y ses nines honrades.

Divendres 24.

SANT FIDEL CAPUTXÍ Y SANT GERGORI

Coranthòres.—Comènsan à la Consolació des caré de Sant Cayetano dedicades à sa Titular.*Funcions.*—A Santa Creu y Sant Jaume l' Adoració de les Llagues; en el Socós els Passos.*Efemerides.*—1752. Donavan avuy à Plassa 4 lliures de faves tènres per un doblé.*Temps.*—Torna refrescà.*Signes.*—Es sòl en Tauro; y sa lluna en Virgo.—Els nins qu' avuy neixeràn seràn bònns hòmos; ses nines vergoñoses.

Dissapte 25.

SANT MARCH EVANGELISTA.

(Abans dia de missa.—Lletanies majors.)

Coranthòres.—Segueixen à la Consolació.*Funcions amb Nostr' Amo.*—A Sant Felip Neri, s'horabaixa, à Nòstro Señor Jesucrist.*Funcions.*—A Sant Jaume y à Sant Nicolau fèlicitació sabatina; à Sant Juan, Rosari.*Novenes.*—Comènsa sa de Santa Mònica.*Costums.*—Aquest dia molta gent anava à veure es castell de Bellver per essè sa séua festa.*Corrèus.*—Arriba à les 7 es de Barcelona.*Efemerides.*—1752. A pesar d' haverhí molt de blat no se trobava blat à sa Cortera per causa del mal Govern.

—1758. Cada dia à Sineu hey havia 3 ó 4 mòrts de peste.

Temps.—Duptós.*Signes.*—Es sòl en Tauro; sa lluna en Virgo.—Els nins qu' avuy neixeràn seràn nòbles; ses nines devòtes.

CUENTOS MALLORQUINS

D' EN PERE D' A. PENYA.

Se baratan amb dues pessetes à sa llibrería de sa Viuda y fíys d' En Pere J. Gelabert, Pas d' en Quint, n.º 19.—Hey ha rebaixa de prèus p' els qui en prenen molts.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—Sa diligència es mare de sa bè-na ventura.*SEMBLANSES.*—1. En qu' ha mesté vent.
2. En que n' hi ha pòques.
3. En qu' apuntan.
4. En qu' hey ha truy.*XARADA.*—Seu-ca.*PREGUNTA.*—Els qui venen à pès.*CAVILACIÓ.*—Togòres.*FUGA.*—A Santa Maria hey ha tres ó quatre ó cinch polletes que guardan carabassetes qu' en Rafel los ca donà.*ENDEVINAYA.*—Uns calsons.

GEROGLIFICH.

S qe SISÉ mbl á + a

A. C. I. T.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s' assembla un grifó ben trempat à una persona caritativa?
2. ¿Y es ferro-carril à una fosforera?
3. ¿Y una panada à una tatxeta de París?
4. ¿Y ses rahons à ses oreyes?

XARADA

Un article es sa primera
de suma necessitat;
qualitat dos y tercera
de tot mariné enseñat;
es tot no román enrera
à dins un pancaritat.

MESTRE GRINOS.

PREGUNTA.

¿Qu' es lo que fan ses atlòts lletges es dematí quant s' axecan?

UN SANTAMARIÉ.

CAVILACIÓ.

AGUA REMÓR

Compòndra amb aquestes lletres un llinatge.
ECSEMÉ.

FUGA DE VOCALS.

S. p. r. l. q. v. t. x. d.
pr. ns. c. nd. l. y m. str. s. c. r.
t. m. t. x. t. f. s. c. nfr. r.
n. m. d. ns. s. c. lp. . m.

ENDEVINAYA.

Som del reyne vegetal
y animal;
en fan un cèrt temps del any
en gran afañy;
tothòm me fà; ó aguda,
ó toxarruda.

MESTRE GRINOS.

(Ses solucions dissapte qui vé si som vius.)

18 ABRIL DE 1885

Estampa de sa Viuda y fíys d' En P. J. Gelabert